

D 194684
+

NAŠA LUC

Januar 1954

Ob novem letu 1954

Stojimo na pragu novega leta 1954.

Kaj neki nam bo to prineslo?

Težko je govoriti o poteku dogodkov v bodočnosti.

Toda, ko z negotovostjo gledamo v novo leto, nam prihaja na misel stari pregovor, ki suho ugotavlja: „Kakršni ljudje, taki časi“.

Res je takol

Na svetu ni nič čisto slučajnega. Vsaka stvar, vsak dogodek ima svoj globlji vzrok.

Če danes na svetu ni tako, kot si želimo, če nam bo jutrišnji dan prinesel novih razočaranj, je to krivda človeštva samega.

„Kakršni ljudje, taki časi!“

Pred 1953. leti je prišel na zemljo Bog sam. Čeprav je bila mrzla slama v betlehemskem hlevcu Njegovo pravo ležišče, ni prišel med nas praznih rok.

Nikakor ne!

S seboj je prinesel BLAGOVEST ODREŠENJA, BLAGOVEST PRAVIČNOSTI in LJUBEZNI, ki bi po božji zamisli morala prekvasiti vse človeštvo in začetí novo dobo.

Ali se je to uresničilo?

Da, v precejšnji meri! Blagovest Jezusa Kristusa je počasi, a temeljito prekvajala posameznike, družine in narode in s tem ustvarjala človeka vrednejše življenje. Prenovljeni človek je bil sposoben prenavljati čase. Evropa se mora samo krščanstvu zahvaliti za svojo veličino in prvenstvo nad ostalim svetom.

Toda kaj se je zgodilo?

747/1974

Evropski človek je postal objesten kot razvajeni otrok. Pozabil je, da krščanstvu dolguje vse, kar ima. Znanost in iz nje izvirajoči tehnični napredek sta ga tako očarala, da je zgubil smisel za vse drugo. V svojem napuhu si je začel domišljati, da mu Bog ni več potreben.

Tako so mislili, govorili, pisali in postopali nekaj stoletij. S tem so ustvarjali novega človeka, nov način zasebnega in javnega življenja, kjer Bog in Cerkev nista imela nobene besede. Evropa je doživela svoj veliki odpad. A pijana od zaslepljenosti ni razumela, da drvi v lastno pogubo. Za svarilne glasove je imela zaprta ušesa.

In posledice?

Sami smo jih doživeli in jih še doživljamo.

Strašne sol — Razkroj vsepovsod!

Vojna sledi vojni, revolucija revoluciji. Diplomati pa se sprehajajo, iščejo miru, od konference do konference in povsod doživljajo samo razočaranja. Tako smo na koncu leta 1953. bolj daleč od miru, kot smo bili pred 5 leti.

Nad nami visi prokletstvo družbe brez Boga!

Mnogo zunanjih znakov daje prav Stalinu, ki je izjavil: „ZAPAD SE BO UNIČIL SAM.“

Ali pa res ni nikjer več iskrice upanja? To bi bilo preveč črnogledo!

Splošni polom je streznil mnoge in jim odprl oči. Vedno več jih je, ki razumejo, da morejo pridobitve človeškega uma, kakor so veličastne same v sebi, osrečiti človeštvo samo tedaj, če so postavljene na božji zakon. Vedno več jih je, ki uvidevajo, DA JE EVROPA V TEM VEČJI NEVARNOSTI, ČIM BOLJ SE ODDALJUJE OD BOGA.

NAZAJ K BOGU, je torej klic novih dni! BOGA V ZASEBNO, DRUŽINSKO IN JAVNO ŽIVLJENJE! MIR med NARODI naj se gradi na TEMELJU BOŽJE PRAVIČNOSTI in LJUBEZNJI!

Samo v tej smeri je rešitev današnje družbe!

Druge poti ni!

Iz tega sledi, da se moramo mi vsi spreobrniti! Mi vsi!

Začeti moramo drugačno življenje! V sebi moramo zgraditi novega človeka. Človeka, ki bo odgovarjal potrebam časa, človeka, ki bo prijatelj božji.

*

Kako daleč smo še, na žalost, od te poti!

Kako se bomo spreobrnili, ko pa smo čisto tako utopljeni v pokvarjenem okolju, da se niti ne zavedamo, da smo na krivi poti? Če pa že vemo, da bi morali drugače živeti, pa nimamo moči za odločen korak v življenje pravega kristjana.

*

Sv. oče, naš vrhovni dušni pastir, pozna naše težave in nam hoče pomagati. Doseči hoče, da bi leto 1954. postalo leto spreobrnjenja mnogih.

S katerimi sredstvi?

S pomočjo Marije, naše milosti polne in predobre Matere. V ta namen je sv. oče leto 1954. proglasil za MARIJINO LETO.

To leto bo za vse kristjane leto posebnih milosti, ker bomo imeli dovolj priložnosti bliže spoznati veličino Marijine osebnosti in pomembnost njenih posegov v zgodovino.

Ob Njej se bomo morda globlje zavedeli usodne resničnosti pregovora: „Kakršni ljudje, taki časi.“

*

Ali se nismo tudi mi, bratje in sestre, globoko oddaljili od blagosti prve sv. noči? Dvignimo se v Marijinem letu in pokažimo, da smo še sinovi in hčere naroda, ki se na poseben način smatra za MARIJIN NAROD.

Pokažimo, bratje in sestre, da smo ŠE MARIJINI SINOVI in HČERE in ONA bo pokazala, da je ŠE NAŠA MATI.

V-ko.

Spomini v teh dneh

Lepo in veselo je bilo pri nas v očetovi hiši pri atu in mami na kmetih, ko smo bili še mladi. Res je bilo težko delo in v hribih, a vendar smo bili veseli. Nismo še poznali razkošnosti ne piškotov ne čokolade in bonbonov: črni kmetški kruh smo jedli, vse preprosto in domače je bilo, a nikjer po svetu ni mogoče najti lepšega življenja.

Kako smo otroci veselo pozimi zvečer pomagali očetu lupiti vitre, ko je pletel koše in procke in peharje za prihodnje leto. Elektrike še nismo imeli. S petrolejom smo svetili, nobenih novosti nismo bili vajeni. V adventnem času smo hodili k zornicam, doma pa smo molili rožni venec.

Sv. Miklavža smo se zelo veselili in lepo molili, da bi nam kaj prinesel. Nismo vedeli, da hodi tudi po drugih krajih sveta!

Najbolj pa smo se veselili božičnih praznikov. Glavna naša skrb je bila, dobiti mah, če je bil sneg. Francek je rekel: „Grem na kozolec, tam je slamnata streha in je lep mah.“ Z grabljami ga je izpraskal, nato smo ga dali 14 dni v klet. Micka je šla v gozd po bršljan, ata je prinesel iz hoste veliko brezovo gobo za golobčka, ga lepo izrezal iz gobe, peruti iz lepega papirja pa je Francek znal lepo izrezati. Mama je kupila par pol papirnatih pastirčkov, medve z Micko sva jih izrezali. Francek je naredil male klinčke in jih nalepil z lepom iz moke. Hlevček smo morali tudi malo pozlatiti, ker je bil star že več let. V hlevčku so bili voliček, osel in leseni pastirčki, pobarvani rde-

Kakor sonce...

Kakor sonce skoz glaž gre,
glaž ta se ne razbije:
glej, tako je rojen bil
JEZUS od MARIJE.
Kakor luč od luči gre,
sonce svojo svetlost spusti,
vendarle v njem ostane:
glej, tako Bog od Boga gre,
Bog Oče Sinú rodi
in večno v Njem prebiva.

Stara božična pesem, ki jo še pojejo Slovenci po beneških hribih.

če, plavo, zeleno; Marija, Jožef in Jezušček pa so bili pozlačeni.

Ko je mama zvečer pospravila v kuhinji in smo pojedli skromno večerjo, ker je bil post, smo razložili na mizo pastirčke in smo začeli delati jaslice. Mah je bil takoj položen v kotu na desko in v sredi hlevček. Pomagali smo zatikati pastirčke in ovčke v mah. Takrat smo zapeli staro pesem: „Anzel, Anzel, pusti konjiče, pojdi, pojdi v cerkev k sv. maši, pastirci že molijo, kol'kor' le morejo, Gloria, gloria — angelc' pojó, čast Bogu dajó!”

Ko je bilo vse urejeno, je dala mama na strop angelčka, okrog mali venec, pred jaslicami pa prižgala lučko z laškim oljem in rdečim steklom, da se je golobček vrtil na stropu. Micka in jaz sva zatikali bršljan za podobe v hiši. Nazadnje je mama pregrnila lep prt na mizo in dala na mizo hleb belega kruha, katerega pa se ni nihče dotaknil. Ata je z blagoslovljeno vodo poskropil vso hišo in hlev, Francé pa je začel pred hišo streljati: znamenje, da je nocoj sveti večer. Z Micko sva šli pogledat jaslice k sosedom, oni pa k nam.

Ko je bila ura enajst, se je oglasil zvon: po hribu in v dolinah smo zagledali luči — ljudje so šli k polnočnici tudi uro daleč.

Kako je bilo lepó, če je bila tema in se je videlo vse polno luči! Mama je ostala doma, ker je šla zjutraj k maši k podružnici.

Bila je ura tri četrt na 12, ko so začeli pritrkavati. O, kako je bilo to lepo! Kar cel četrt ure so pritrkavali, dokler niso pri polnočnici zadonele lepe slovenske božične pesmi.

O lepi, zlati časi!

Od polnočnice smo hiteli veseli domov, ljudje so svetili nazaj grede in med potjo zažigali rakete.

Ko smo prišli domov, nam je mama pri-

nesla črno ajdovo potico in še toplo ocvirkovo, ata pa je položil pred nas tople klobase

Vse to ostane človeku še dolgo let v spominu!

Lepo kmetsko življenje, kmetska hrana, lepa krščanska vzgoja! Otroci so v veselje staršem in starši otrokom! Nobeno bogastvo se ne dá primerjati s to ljubeznijo medsebojnega življenja, ki nas tako lepo pripelje do našega končnega pravega cilja: veselja pri Mariji in božjem Detetu!

N e ž k a v tujini

Novo leto slovenskega brezdomca

Težavna pot, boleštna pot
se dan za dnem odmika,
se pne kot plot, na k'terem se
le redko cvet svetlika.

Stotisočkrat smo šli po njej
pod težkimi bremeni,
v vročini, mrazu, dan in noč
v svoj lasten svet vtopljeni.

S tesnobo v srcih in očeh
nas zora je zbudila
in kljuvajočo skrb v nočeh
temina je zakrila.

In zdaj gre proč ta stari svet
s skrbmi in s solzami,
vsak dan razdalje večje so
med njim in pa med nami.

A mi korakamo naprej,
v svet nov, prepoln skrivnosti;
bo malo rož na stezi tej,
obilo pa — bridkosti.

Vkljub vsem težavam le naprej
brez muk ni zmag, plačila,
saj božja roka nas ne bo
nikoli zapustila.

Branko Pistivšek

Anica in ptički

Bila je huda zima. Mala Anica je skrbno pobirala vse drobtine, ki so ostale po jedi, in jih nosila vsak dan ptičkom. Oče in mati sta zadovoljno opazovala to dobrodelnost svoje edine hčerke.

Nekega dne jo vprašata: „Anica, zakaj nosiš v tem mrazu drobtine ptičkom?”

Anica odgovori: „Zato ker so ptički veliki revčki pozimi. Vse je pokrito s snegom, pa ne morejo dobiti nobene hrane. Smilijo se mi, zato jim nosim drobtine, kakor bogati pomagajo revežem, da jim dajo jesti.”

„Toda,” pravi oče, „ti ne moreš prehraniti vseh ptičkov.” Anica odgovori očetu: „Oče, saj vendar dajo vsi otroci po svetu drobtin ptičkom in vsi bogati pomagajo ubogim, kajne?”

Oče pogleda hčerko in si misli: „Otrok,

kako si preprost, kako malo poznaš svet ...”

Dragi bralec, ki si želel za novo leto drugim in sebi srečo, imej tako srce, kot ga je imela Anica, in našel boš srečo.

Zp.

Belgijski zakon o nezgodah pri delu

Socialna zakonodaja zapadnih držav, ki je šele v razvoju, priča o resnih naporih odgovornih činiteljev pravično urediti delavsko socialno vprašanje.

Oglejmo si na kratko nekaj določb, ki urejajo pravice delavca, ki se je ponesrečil pri delu. Videli bomo, da smo v resnici že zelo daleč od kapitalizma, ki ga je imel pred očmi Karel Marx, ko si je zamisljal svoj komunistični program.

Do katerih odškodnin ima pravico delavec v slučaju nezgode?

Višina in značaj odškodnine zavisi od posledic nezgode. Te morejo povzročiti: a) začasno popolno nesposobnost za delo; b) začasno delno nesposobnost za delo; c) trajno nesposobnost za delo; d) smrt žrtve nezgode pri delu.

1. Kakšna je odškodnina v slučaju začasne popolne nesposobnosti za delo?

a) Prvih 28 dni tako ponesrečenemu delavcu pripada 80 % njegove povprečne dnevne plače.

b) Od 29. dneva dalje do ozdravitve ali do ugotovitve stalne nesposobnosti mu pripada 90% povprečne dnevne plače.

2. Do kakšne odškodnine ima pravico delavec v slučaju začasne delne nesposobnosti za delo?

Odškodnina je v tem primeru enaka razliki med plačo, ki jo je delavec prejemal pred nezgodo, in plačo, ki jo more imeti pred popolno ozdravitvijo.

3. Do kakšne odškodnine ima pravico pri delu ponesrečeni delavec v slučaju trajne nesposobnosti za delo?

Taka žrtev dela dobi letno odškodnino, ki zavisi od stopnje nesposobnosti in od povprečne letne plače. Tako bi delavec, ki je pred nezgodo zaslužil 80.000 fr. letno in ki je 60 % nesposoben za delo, dobil letno:

$$\frac{80.000 \times 60}{100} = 48.000 \text{ fr.}$$

4. In v slučaju smrtne nesreče pri delu?

Tedaj so plačani pogrebni stroški, svojci žrtve pa imajo pravico do posebne odškodnine.

Kakšno odškodnino dobé v tem primeru žena in otroci?

Žena ima pravico do odškodnine, ki odgovarja 30% povprečne moževne letne plače. Vsak od otrok pa ima do 18. leta starosti pravico do 15% povprečne letne plače po-

nesrečenega očeta. Toda, če je število otrok večje kot 3, njihova skupna renta ne more presegati 45% povprečne očetove plače.

Vdova po ponesrečenem rudarju ima še posebne pravice do brezplačnega premoga, otroci pa do občutno povečanih družinskih doklad.

Bolniški, zdravniški in lekarniški stroški v korist delavca, ponesrečenega pri delu, bremenijo delodajalca ali pa zavod, kjer je delavec zavarovan.

V-ko.

Ali več . . .

da je poštno znamko iznašel Slovenec Lovro Košir, rojen 1804. blizu Škofje Loke. Dobil je več nagrad za poenostavljenje poštne službe. Uvedbo znamk je predlagal leta 1835 avstrijski vladi, ki je pa njegov predlog zavrnila začasno. Prvo pismo s poštno znamko je bilo dano na pošto v Spittalu na Koroškem, ki je spadal takrat pod Ljubljansko gubernijo. To pismo je bilo prodano v zadnjem času za 52.000 dolarjev! Koširjevo zamisel so prevzeli Angleži in Nemci. Koširja so pozneje dolžili, da je hotel poneverjati iznajdbo drugih in je umrl osamljen leta 1879.

... da je abesinsko glavno mesto Addis Abeba 2850 m nad morjem, to je skoraj tako visoko, kot je vrh Triglava.

... da je Severno triglavsko steno prvi preplezal gorski vodnik iz trentarske doline Berginc-Štrukelj.

Kako bi bil jaz v novem letu bolj socialen? Priskočil bom na pomoč sosedu. Obiskat bom šel rojaka, ki je bolan, čeprav ga doslej ne poznam. Od svojega zaslužka bom dal nekaj za list, ki nas družijo razkropljene po svetu.

Praznoverni deklini

Kakor danes je bilo tudi včasih med ljudmi veliko praznoverja.

Verovati moramo to, kar je od Boga razodeto in nas sv. Cerkev uči verovati, a ne kaj drugega, kar se ta ali oni zmisli.

Žal pa tudi najlepše noči, svete božične noči, ljudje niso pustili neomadeževane od praznoverja.

godovinar Valvazor pripoveduje v 7. delu svojega popisovanja kranjske dežele, to-le zgodbo:

„V neki vasi med mestom Kamnikom in gradom Volčjim potokom sta se dve dekli dogovorili, da bota šli v sveti noči k studencu, ki teče skozi bližnji gozd, in opolnoči pogledali v vodo, da bi v

njej uzrli svojega bodočega ženina.

Prisluškoval pa je čvrst, mlad kmečki hlapec in slišal njun načrt; onidve pa ga nista bili niti najmanj opazili. Ker bi bil rad imel eno le-teh dveh, se mu je zdelo, da bi bil imeniten pomoček, če bi jima mogel svojo podobo pokazati v vodi in s tem prikrojiti prerokbo. Zato je šel pred njima v gozd k omenjenemu studencu, se vzel na drevo in sedel na vejo, ki jo je drevo molilo precej daleč od sebe, prav nad studenec. Tako je sedel in hrepeneče čakal, da bi dekleti prišli. Med drugim je bil slišal, kako sta druga drugi predpisali postavo in pravilo, da ne bo nobena pogledala ne kvišku ne nazaj in da ne bo nobena nič govorila, zakaj navadno je pri takih praznoverskih rečeh zapovedan molk, po mojem mnenju zato, da ne bi radovednim raziskovalcem morda nehoté iz strahu ali začudenja ušlo iz ust božje ime, ki ga satan nerad sliši.

Noč je bila precej svetla in jasna, tako da sta naši dve moža željni „galatéji“ upali čim jasneje ugledati podobo svojega ljubčka; tudi zaljubljeni kranjski „koridón“ je domneval, da se mu bo obraz čim popolneje zrcalil iz studenca.

Ko sta deklini tako zaverovani prišli do studenca, sta natančno in pazljivo pogledali v vodo. Kmečki hlapec, ki je to opazil, je iztegnil glavo bolj naprej, da bi se njegovo obličje kar najbolje videlo v vodi, ki je stala tam kakor široka luža ali mlaka.

Toda glej! Mlaka je kmalu oživila, zakaj preden se je vaški „kurtizan“ zavedel, se je veja odlomila in ga izpustila, tako da je z velikim hrupom in šumom štrbunknil v vodo. Obe „amarili“ ali vaški nimfi, ki nista nič drugega mislili, ko da se je živi hudčič zagnal v vodo, sta prepadeni zbežali, a zaljubljenemu kmečkemu zvitorepcu je mrzla kopel brez dvoma precej ohladila ogenj.

(Valv., VII. pogl. 16)

Grob na tujem

Mati piše pismo belo:

„Sin moj, kje si? Še živiš?“

Pismo v tujo zdaj deželo

v kljunčku nosi drobni ptič.

Tam, kjer gore so visoke,

ni ljudi, ni belih hiš;

le tam na zeleni trati

grob stoji, na grobu križ.

Tam se drobni ptič ustavi,

pismo belo izpusti.

Veter zašumi po travi,

trava tiho govori:

„Reci mam'ci zaskrbljeni,

da mi je prav dobro tu;

naj še ona pride k meni:

jaz ne morem več domú.“

Jože Barbič, rudar.

NAŠA MISIJONSKA ČETA

Med posebno vrsto izseljencev štejemo rojake, ki so odšli v tuje kraje z namenom ponesti tamkajšnjim ljudem luč krščanske vere. Trenutno jih je v Indiji 22, v Južni Afriki 9, na Japonskem 5, v Paragvaju 5, na Kitajskem 4, po 1 v Macao, na Formozi, v Indokini, v Annamu, na Javi in v Severni Afriki. (16 jih je bilo pregnanih iz Kitajske.)

Ta naša četa je sestavljena iz 13 duhovnikov, 14 bratov, 29 redovnic, 1 misijonskega zdravnika in 1 misijonske zdravnice.

Iz poročila Slov. misijonske zveze.

VESELI DOGODKI

DRUGI SNOPIČ

Prvo poglavje

Zgodilo se je v neki deželi, ki večkrat menja svoje ime, zato ne vem, kako se ji pravi.

Dva razlaščenata kmeta sta brskala po smeteh, da bi morda našla kaj za pod zob. Prvi kmet izvleče kos časopisa in bere: „Dru- ga petletka.”

„Ti, kaj je to petletka? Zakaj ne pišejo desetletka, če je to druga petletka?” vpraša drugega.

Ta mu odgovori, da je to najbrž nekaj političnega; pa politiko pa da se on razume toliko kot „zajec na boben”.

Zato stopi vprašat gospoda, ki na drugi strani ceste čaka tramvaj. Ta mu na vprašanje prav vljudno pojasni takole:

„Poglej krasen avto, ki bo sedaj pripeljal tod mimo! Danes imajo tak lep voziček samo nekateri državljani, na koncu druge petletke bo pa skoro vsak izmed nas imel tak lep avtomobil.”

Revež hiti k svojemu prijatelju rekoč:

„Zdaj pa že vem, kaj je petletka. Poglej ta krasen avtomobil!” Obrne se, a avtomobila že ni bilo več, ker je izginil za oglom.

Razlagalec zato ni izgubil poguma. Hitro je dejal:

„No, avtomobila ni več, a ti bom vseeno skušal dopovedati, kaj je petletka. Ali vidiš te zaboje za smeti, v katerih iščeva sedaj kake skorjice kruha. Danes samo midva brskava po teh smetišnicah. Ko bo petletka končana, pa bodo skoro vsi prebivalci naše dežele iskali po teh posodah za smeti kak grižljaj.”

Kaj pravite, kdo je bolje razložil pomen petletke, gospod, ki je čakal na tramvaj, ali kmet, ki je pregledoval zaboje za smeti?

Drugo poglavje

Slovenci imajo bolj odprta ušesa in okretnejši jezik za nemščino kakor za francoščino. V krajih, kjer je občevalni jezik „hinderhonder”, so se ljudje že prvo leto po svojem prihodu naučili „tajč pohrusten”, medtem ko tam, kjer ima besedo „Barletov Francé (parlez français), naletimo na lju-

di, ki so že 15 do 20 let tukaj, a še ne znajo francoskega jezika. Če ga morda le nekaj znajo, ga pa lomijo tako, da bi še slon poginil, če bi jih slišal. Zato tudi govori mladina veliko bolj slovenščino po francosko govorečih krajih kakor pa v nemško kramljajočih, kjer starši „škandrajo” z otroki v tujem jeziku.

Vsled nerazumevanja, podobnosti besed po izgovorjavi in njih različnosti po pomenu so izseljenci doživeli že marsikak vesel dogodek. Zapišimo tukaj nekatere, da jih ne bomo pozabili.

Več mladih fantov je prišlo delat v Francijo. Zavili so v gostilno in ugibali, kaj bi naročili. Kar priskaklja k njim brhka natakarica in vpraša najbližnjega:

„Parlez-Vous français?” Začudil se je fant, debelo pogledal in dejal:

„Gospodična, kako pa veste, da sem jaz Barletov Francé, saj me niste še nikoli videli?” K sreči je bil pri drugi mizi v gostilni nek star slovenski rudar, da je Francetu raztolmačil, kaj ga je natakarica vprašala. Ta je seveda tudi zvedela, kaj je odgovoril Barletov Francé in vsi so se prisceno nasmejali.

Leta 1939., ob izbruhu vojne, so se Slovenci iz Merlebacha razkropili po vsej Franciji. Težko je bilo zanje, ker niso znali francoščine. Neki rudar je stopil v trgovino, da bi kupil krtačo za obleko. Na vse načine je pripovedoval, kaj bi rad. Pri tem je delal tako čudne kretnje, da ga je prodajalka peljala v stranišče.

Gospodarju se je končno le posvetilo, kaj bi rudar rad, in je rekel: „Je crois que vous désirez une brosse”. Naš človek je mislil, da mu je rekel „boché” (nemčur). „Jaz nisem

-
- Zakaj je toliko ver, če je ena prava?
 - Zakaj se ljudje motijo in rajši verjamejo zmotam in lažem?
 - Zato ker:
 - resnica je potok, v katerem se nihče rad ne umije;
 - resnica je sulica, ki včasih zelo hudo rani;
 - resnica je trd kruh in je vsakemu težko ugrizniti vanj.

noben „boche“, jaz sem pošten rudar, mineur yougoslave“, se je obregnil in ježno odšel iz prodajalne.

Skupina merlebaških Slovencev je delala v nekem rudniku v južni Franciji. Prišel je inženir, ki ni znal niti ene nemške besede. Opazil je, da je v nekem kraju rov zasut. „Kdo je to naredil?“ je vprašal. Odgovorili so mu po nemški, da je to povzročil „Druck“ (pritisk).

„Druck bo plačal 100 frankov kazni,“ je bil inženir hud.

„Gospod, vi nas ne razumete. To je naredil „Luftdruck“ (zračni pritisk), so mu pojasnjevali.

Dragi bralci „Naše luči“!

Pred seboj imam knjigo „O izseljenski duši“, kjer je zapisano, da je bil že prvi človek na zemlji izseljenec.

G. Premrov, ki je spisal omenjeno knjigo, ima prav, ker je stoodstotna resnica, da se je Adam izselil takrat, ko ga je Bog pahnil iz raja. Nagnal ga je, ker je jedel prepovedan sad, to pa je storil, ker ga je bila žena Eva zapeljala.

Vse izseljenske nesreče je torej kriva Eva-ženska. Pa še reči ji ne smeš ničesar, ker je takoj ogenj v strehi. Kar poskusi ji kaj očitati, takoj te bo zavrnila, češ:

„Nisem jaz kriva, ampak ti, Adamček, to se pravi tvoje rebro. Mrha lena, zaspana, zakaj si pa smrčal kot medved v brlogu, ko ti je Stvarnik vlekel tisto nesrečno kost iz prsnega koša. Če bi ne bil tak zaspané, bi ti ne bili ukradli rebra in mene bi danes ne bilo na svetu. Tako bi te ne imel kdo zapeljati in še danes bi obiral breskve in marelice v paradizu. Pa kaj bi ti to pomagalo, ko bi jih trgal le sam po tisti znani pesmi: „... pa kaj mi pomaga marelica sladka, ko jo obiram le sam.“ Je le boljše, da si se izselil, Adamčič moj, tako imaš vsaj ženko, pridno ženko, ki je - pretkana, kakor je vedno bila — znala ukrasti košček raja in ga ponesti s seboj v svet. Torej le ne žaluj preveč, če si moral zapustiti paradiz; pri ženi, pri dobri materi in pri svojih otrocih ga lahko zopet najdeš, če si pаметen.

Zaupno ti moram povedati še nekaj. Da-

„Bo pa še Luft plačal 100 frankov“, je odločil inženir in šel dalje.

Pripovedujejo tudi, da so neki gospodinci rekli „jolie fille“, pa ji je bilo skoraj slabo, tako se je razburila. Razumela je pač „Vieh“ (živina).

Neki nadškof se je tudi menda obrnil in odšel nazaj v svojo deželo, ker so mu v Franciji rekli „archeveque“. Drugi del besede je razumel („weg!“ = proč), prvi del je pa tako strašen, da si ga ne upam zapisati ne po nemško ne po slovensko.

Vse to in še mnogo drugega pripovedujejo izseljenci, a ne vem, če zato, ker se je res zgodilo, ali samo zato, da se smejejo.

nes v „Paradizu“ ni več tako, kakor je bilo prej. V starih časih je bil prepovedan samo en sad, vse drugo je bilo pa dovoljeno, danes pa se mi zdi, da je ravno narobe: trgati smeš samo z enega drevesa, vse drugo je pa prepovedano. Torej le vesel bodi, možicelj, da si pri svoji dobri ženki in pri svoji družini.

S tako pridigo bi te znala zavriniti ženska in ni neumen ta odgovor, zato svetujem vsem zakonskim parom, ki se nameravajo leta 1954 ločiti, naj tega nikar ne storé, ampak se pobotajo in lepo skupaj ostanejo. Tako storite in srečni boste vi in srečen bo tudi direktor kuhinje, ki ob svetlobi „Naše luči“ kuha in praži vesele dogodke in ki vam želi iz vsega srca prave neskalske družinske sreče.

Janko Jankovič

Visoka je gora

Visoka je gora,
še višji je klan'c.
Oh, kedaj boš pa prišel,
moj zavber Gorjan'c?

Le enkrat sem prišel,
nikdar me ne bo,
ker takrat, k' sem prišel,
sem jemal slovo.

Narodna pesem

Jabolka

Krasen nedeljski popoldan naju je izval bil s konjem Draganom iz mesta. Sprejel naju je drobiž mestnega pogrebca. Konj je obstal in malčki so čebljajoč lezli sem in tja pod njegovim trebuhom in jemali od mene kapo, bluzo in sabljo kot po navadi, kadar sem šel na jahanje. V bluzi je bilo zanje vedno kaj sladkega, to jih je mikalo.

Odprhnil sem nato z Draganom daleč v naravo po poljski stezi, daleč proč od discipline, kjer mi je srce zapelo: „Kak' lušno bi bilo, če komandantov ne bi b'lo...“

Ko sem z ostrogami pognal konja, da bi se pognal hitreje, sem občutil, da visi sablja ob sedlu. Ob pogledu na vesele otroke sem jo prej pozabil oddati. Prijela me je nejevolja. Pa sem jo kmalu pregнал z vzdihom moje mame: „Božja volja!“, ne vedoč ta trenutek, da mi bo še prav prišla.

V lahnem diru sva skozi gozd prišla v podnožje hriba, kjer sva zagledala ciganko, ki je nabirala zelišča. Dragan je zaprhal, da so kar pene letele krog naju. Mislil sem, da zaradi stare babe, pa ne. Zagledal sem kačo, ki je lezla proti cigankinim bosim nogam. Naglo izvlečem sabljo, udarim kačo po trebuhu, skočim s konja in ji strem glavo.

Ciganka se obrne in me brez besede pogleda. Le stare roke se ji za spoznanje tresejo: „No, kuma,“ ji pravim, „zgleda, da ti še ni usojeno prejeti plačilo za tvoja dela na svetu.“

Ciganka ne zine besede, oči ji zrejo v malo rdeče jabolko na tleh. Spoznam ga. Ko sem skočil s konja, mi je padlo iz žepa. Sklonim se, da ga poberem, a ciganka me prehití.

Pogledam jo, ona se mi nasmehne in reče: „Gospod, rešil si mi življenje, s čim naj ti povrnem?“

„Beži no, kuma, s strupi deluješ, pa se strupa bojiš?“

„Stara sem, čez 80 let imam. Ko bi me pičila kača, bi omagala na potu in kmetje bi mi verjetno ne pomagali, kot si mi ti.“

„Osemdeset jih imaš, praviš? Pa imaš še tako krasne bele zobe! Kako to?“

„Kako? Umivaj jih zjutraj, opoldne in zvečer s kozarčkom brinjevca kot jaz, pa boš tudi ti imel takšne. In ne poljubuj se preveč, ker tudi to škoduje zobovju, pa česen jej!“

Pikri zdravilni recept me je pogrel in zajahal bi konja, ko bi se ne spomnil jabolka. „Daj mi jabolko!“ ji pravim. Obraz se ji zresni in pravi:

„Kdo ti ga je dal?“

„Kdo? Neko dekle mi ga je dalo sinoči.“

„Teti tistega dekleta sem ga dala jaz,“ odvrne ciganka. „To jabolko ima moč.“

„Beži, beži, ta moč se me nič ne prime,“ se ji posmeham. „Mati me je od mladih nog učila, naj ne verujem v vraže, ampak v božje resnice. Oče nam je pravil: „Zapomni si, kako živiš vsak dan, pa boš zmeraj pripravljen na sodni dan!“

„Počakaj še malo,“ pravi ciganka, ko vidi, da se pripravljam, da grem s konjem naprej. „Daj mi svinčnik in papir.“ Radoveden ji dam, kar zahteva. Ciganka vzame svinčnik in začeečka nekako takele znake: „S E M L M 8 8 5“.

„Nosi to s sabo, pa te bo čuvalo vsega zla,“ je dejala in še nekaj rekla, a je nisem več čul, ker je Dragana pičil obad in je šel čez drn in strn.

Zagonetne črke mi niso dale miru. Večkrat sem povprašal tega ali onega, če se kaj razume na cigansko modrost, a nihče ni znal razvozlati čudnih črk.

Ko sem prišel domov na dopust, sem papir pokazal očetu. V svoji dolgoletni službi je imel precej opravka s cigani. Več dni sva se ubijala ob zagonetnih črkah, dokler se ni mama naveličala najinega premišljevanja in ugibanja.

„Kaj se bosta trudila! Duhovniki berejo brevir in evangelije, vidva pa „tuhtata“ kot obsedenca. To berita rajši in pustita ciganske marnje.“ Postavila je pred naju — knji-go evangelijev.

Pograbil sem knjigo. Šinilo mi je v glavo in napis se mi je razvozlal: S E M L M 8 8 5 pomeni: „Sveti evangelij po Mateju 8, po Luku 8 in po Marku 5“. Oče je kar zažvižgal skoz zobe: „Viš, viš, pa nisem mislil, da cigani verujejo v Boga.“

Danes, ko je jabolko pregreh tako silno prevzelo ljudi po svetu, ne bo odveč, če nas ta dogodek spomni, da je sreča in varstvo človeka le na poti, ki jo kaže božje razodetje, zapisano v svetem pismu.

Ap., Anglija.

Gospodu Tomu Brejcu za klobuk . . .

Brejčev članek: „Pri naših na tujem“, ki je izšel v neki ljubljanski reviji, ne bi zaslužil naše pozornosti, če se ne bi odlikoval po tem, da vsebuje skoro več neresnic kot stavkov. Ker ta članek popolnoma razgali komunistične spletke, hočem izseljencem v opozorilo dobesedno navesti vsaj nekaj stavkov:

... „V tem kraju (v Eisdenu) deluje društvo sv. Barbare, ki ga vodita znani vojni zločinec Nande Babnik in belogardistični emigrant duhovnik Vinko Žakelj. Po vsem tem si lahko predstavljamo, kakšen duh vlada v tem društvu. Toda resnica zmaguje tudi tukaj. Vpliv obeh zgoraj imenovanih nasprotnikov nove Jugoslavije pada tudi v Eisdenu in okolici. Med njimi jih je namreč že precej, ki so bili v zadnjih dveh letih na obisku v domačih krajih in so se sami prepričali, da o kakšnem terorju nad katoličani v Jugoslaviji ne more biti niti govora.“

V Eisdenu je dalj časa prav aktivno delovalo tudi izseljensko društvo „Bratstvo in enotnost“. Toda Babniku je bilo to društvo trn v peti. Ta črni sovražnik je obrekoval društvo in rovaril pri belgijskih oblasteh toliko časa, da so mu nasedle. Lani je policija zaslišala funkcionarje društva in zaplenila ves arhiv. Babnik je takoj po tem dogodku razširjal vesti, da je delovanje tega društva prepovedano, ker je delovalo proti varnosti belgijske države, kar je seveda podla laž.”

G. Brejcu smo hvaležni za te vrstice. Rojaki v Eisdenu in okolici se bodo ob njih od srca nasmejali. Meni pa je dal priložnost, da izseljence opozorim na tole: G. Brejc ni hodil po Zap. Evropi kot zastopnik domovine, ampak kot zastopnik komunistične stranke. To je povsem jasno! Kot tak ni iskal koristi izseljencev, temveč koristi komunistične stranke.

To je nazorno pokazal v omenjenem članku, kjer se široko razpisuje o še tako nebogljenih društvih, ki so podrejena komunistom, a društva, ki svetu častno predstavljajo slovensko pesem in kulturo, društva, ki skrbé za slovensko šolo, pa niso bila deležna njegovega priznanja iz razloga, ker v teh društvih komunisti nimajo nobene besede.

Kot odpodanec komunistične partije je g. Brejc govoril neresnico med izseljenci in ob povratku v

domovino vsem, ki so ga hoteli ali morali poslušati. On, hočeš nočeš, mora tako postopati, ker sta laž in prevara najvažnejši sredstvi brezbožnega komunizma.

V dneh, ko sem slučajno našel na omenjeni Brejčev članek, mi je prišla na misel ideja o ustanovitvi dveh novih slovenskih društev na mojem področju. Mika me, da bi vsaj eno od teh ne nosilo imena sv. Barbare, temveč sv. Tomaža v spomin na „zmagoslavni“ pohod g. TOMAŽA Brejca MIMO slovenskih naselij v Limburgu in okolici Liège-a. „Mimo“ pravim zato, ker je gospod imel pogum pokazati se samo 2 ali 3 družinam . . .

K navedenim Brejčevim stavkom pa pripominjam še sledeče:

1. Zastonj se trudite, g. Brejc! V grmu, kamor streljate, ni zajca in ga sploh nikdar bilo ni! Kaj vse ste napravili g. Babniku?! Toda g. Babnik za nas Slovence v Belgiji sploh ne obstaja. On pridno deluje v Holandiji, toda tu, kjer ga Vi napadate, on ni nikdar bival. Policiji in oblastem je on tako nepoznan, kot je Vam, g. Brejc, nepoznan dan Vaše smrti.

Vse, kar ste torej napisali o njegovem delu v Belgiji, je laž, toda zelo neumna laž. S tem, da ste se pustili tako hitro razkrinkati, ste se pokazali za propagandista za komunistično stvar. Sami ste nam dali v roke leskovko, ki sedaj udriha po Vašem hrbtu.

Vsled Vaše bujne fantazije se zdi, da Vas v pripovedništvu še čaka slava. Ali niste morda prav Vi poklicani, da z novo obdelavo obogatite „Prigode lažnivega Kljukca“ . . .?

2. Ko so belgijske oblasti napravile preiskavo pri nekaterih odborikih društva „Bratstvo in enotnost“, so isto napravile pri odborikih podobnih društev vseh narodnosti izza železnega zastora, katere so tu v Belgiji.

3. Da se je društvo „Bratstvo in enotnost“ razšlo, ni krivda g. Babnika in ne belgijskih žandarjev. Krivdo za to ne nosi nihče drugi kot režim, ki v domovini tlači naš narod. Odbornikom omenjenega društva, ki so pošteni slovenski delavci in naši pri-

jatelji, je stik s komunisti postal neljub. Zato so bili veseli, da so prišli žandarji in vso ropotijo odnesli...

4. Slovenski izseljenski duhovniki ljudem ne odsvetujemo obiska domovine. Kako neki?! Saj ni domovina sama zakrivila nesreče, da je padla v kremplje brezbožnega komunizma, ki sedaj na njenem telesu poizkuša svoje pustolovščine. **Ljudje niso šli delat poklonov sedanjim vlastodržcem, temveč so šli gledat svoje sorodnike in domače kraje.**

5. Čeprav se komunisti neizmerno trudijo, da bi ustvarili videz verske svobode v domovini, so tam mnogi naši izseljenci marsikaj videli in slišali. Hm, kaj boste rekli, g. Brejce, je morda g. Babnik bil tisti zločinec, ki je organiziral živinski napad na ljubljanskega škofa v Novem mestu?... In podrti križi in kapelice? Zaplenjene cerkve in samostani? Prepoved verouka v šoli? Uničenje slehernega katoliškega tiska? In strahotni davki na cerkvene stavbe?... In še stotine drugih zadev, o katerih se v domovini celó med štirimi stenami samo šušljá...!!

6. Med vojno sem bil v šolah, a moji bratje so v resnici bili „belogardisti“. A to šele potem, ko so

se vrnili ali pobegnili iz izgnanstva in okupatorjevih zaporov. Če torej zaradi mojih bratov tudi meni pripada naziv: „belogardist“, sem ponosen na to. Saj so se vaše straže borile proti komunistični laži in nasilju za varstvo naših domov, mater, žená in otrok.

7. Kot lažete sedaj, tako ste, komunisti, lagali med vojno. Govorili ste, da se borite za svobodo, v resnici pa ste PRISOTNOST TUJIH OKUPATORJEV IN NARODOVO STISKO IZRABILI ZA IZVEDBO KOMUNISTIČNE REVOLUCIJE. Z lažjo se vam je posrečilo privabiti v vaše vrste več poštenih mož in fantov. Naš narod se je boril za ŽIVLJENJE in SVOBODO, a vi za — OBLAST NAD NARODOM. Za to oblast ste se borili z „REVOLUCIONARNO OSTRINO“, o čemer pričajo gozdovi vse naše domovine, ker tam v deset tisočih počivajo RAZMESARJENA TRUPLA SLOVENSkih BRATOV IN SESTRA, ki ste jih vi, komunisti, MUČILI SAMO ZATO, KER SO DRUGAČE MISLILI KOT VI.

Žakelj Vinko,
Pl. E. Dupont 8,
Liège, Belgique.

Zgodbe našega raznašalca

„Naša luč“ je stopila v tretje leto. Mlad je še ta list, zato pa tem bolj priljubljen, saj tudi malega otroka vzamemo radi v naročje in se z njim pogovorimo.

Slovenci po Zapadni Evropi smo po vojni nestrpno čakali tak list in smo ga tudi pričakali. Ni bilo lahko lotiti se izdajanja takega lista in presenetilo nas je, da se je tako hitro razširil in udomačil. Ljubijo ga starši, otroci, fantje, dekleta, žene, moške. Saj ima za vsakega včasih kaj primernega. V njem lahko potožimo svojo žalost in izrazimo svoje veselje. Je naša zveza, je naša last in v njem je zapisana naša kri in naša izseljenska zgodovina. Porabiti moramo vsako priliko, da ga še bolj razširimo! Listu ne gre za dobiček, gre mu le za dobrobit naših rojakov.

*

Raznašam list s kolesom; rojaki vsako število radi sprejmejo. Če ga ponudim tistim, ki ga še ne poznajo, se ga precéj branijo. Ko ga preberejo in presodijo, vidijo, da je aktualen in da ustreza našim potrebam. Potem ga zmerom radi sprejmejo in mu ostanejo zvesti.

Da se dobra slovenska navada ne pozabi, mi marsikje ponudijo stol in natočijo dobre kapljice. Pri Slovencih je dobro biti, saj nam dajo vinca piti. Pri neki slovenski družini se mi je nekoč zgodilo, da so imeli vino, a ni bilo priprave za odpiranje steklenic. A bili so „brihtni“. Začeli so s steklenico tolči z dnóm v steno in tako je skočil zamašek ven.

Nekdo je delal zgodaj spomladi jame v hribu. Toda mož, ki mu je ime tako kot meni, je povedal, da dela to zato, da bo nallil v jame gnojnico. Ker če bi kar po vrhu zlival, bi vse zlato šlo v dolino. Ko je sosedom videl našega Franceta, ga je tudi on posnemal. Pa recite, da Slovenci ničesar ne vedó!

Neki Stanko v Bikini mi zelo rad zaigra na plošče naše pesmi.

Drugod mi rojaki radi pokažejo lepe vrtove ali pitane prašiče. Slovenci so skrbni in delavni!

Potožijo pa naši ljudje tudi svoje težave. Nekoč sem prinesel neki ženi „Našo luč“. Tožila je, da je pri slabem zdravju. Drugi dan sem z žalostjo zvedel zgodaj zjutraj,

da je nenadoma umrla na posledicah srčne bolezni. — Včasih naletim na polno sobo rojakov. Obiskujejo se, kako slavje imajo in takrat seveda pojejo, se zabavajo in smejejo. Kako je lepo, če sreča človek veselo družbo in medsebojno zaupanje.

Naj povem še, da sem nekoč z „Našo lučjo“ vozil po strmi cesti navzdol. Na ovinku srečam nekega kolesarja, ki jo pritiska po napačni strani. Da bi si ne razbil lobanje, sem se v zadnjem hipu izognil, kakor sem vedel in znal. Zato sem se prekucnil in treščil ob tla. Nekaj potolčen sem se zavlekel domov, kolo pa pustil kar tam. Pozneje, ko sem se pozdravil, sem šel z vozičkom po vozilo, a je bilo tako razbito, da bi me popravilo veliko stalo. Kupil sem raje pri Slovencu Kusoldu novo kolo, saj sem s stariim že tisočkrat premeril Merlebach in okolico.

*

V novem letu delajmo vsi, da se bo list še bolj razširil. Pomagajte ga razpečavati! Žrtvujte kaj za list, da bo mogel poravnati delavcem, ki ga tiskajo, plačo, ki jim gre. Tudi papir je treba plačati podjetju, ki ga dobavlja. Posebno dragi so klišeji, slike v listu. Predvsem ga pa radi vsi berite in hranite, da bo v veselje in razvedrilo še leta pozneje in bomo imeli doma zgodovino našega slovenskega prizadevanja na tujih tleh.

F. Ribič

AMERIKANSKE KOKOŠI

Amerikanec pride v Francijo na počitnice. Vidi kmeta, ki je ravno prinesel jesti kokošim.

„V Franciji nimate takih kokoši, kot jih imamo mi v Ameriki!“ pravi kmetu. „Moj mati ima tako kokoš, da pozoblje skledo koruze, ko pride iz kurnika. Potem gre na gnezdo in znese 12 jajc. Naslednji dan znese spet 12 jajc in tretji dan prav tako. Nato sede v gnezdo in začne valiti. Čez tri dni izvali iz 36 jajc 72 piščet...“

Francoz ga pogleda in pravi: „Ha, mi Francozi imamo še boljše kokoši. Pri sosedu je kokoš, ki je na pol slepa. Ko stopi iz kurnika, postavi gospodinja prednjo žakelj lesenega žaganja. Kokoš misli, da so pšenični otrobi in vse pozoblje. Nato gre leč na gnezdo. Prvi dan znese desko, 5 metrov dolgo. Drugi in tretji dan prav tako. Potem sede

na deske in v treh dneh izvali posteljo, omaro in štiri stole!“

A. V.

Ob izseljenskem koledarju

Koledar Iz. matice so ob izidu znižali na 500 fr. frs., 100 bel. fr. oziroma na primerno nižjo vrednost v drugih valutah. V objavo smo prejeli tele misli:

„V koledarju je nekaj lepih pokrajinskih slik in nekaj zanimivega zgodovinskega gradiva. Pričakovali bi popis o obisku zastopnikov Iz. matice poleti med nami, a ga ni. Sicer pa je koledar precej enostransko pisan.“

Med drugim so povedali, da se v predvojni Jugoslaviji ni nihče oz. le malo brigal za izseljence. Bivše jugosl. vlade se res niso mnogo brigale. Toda Rafaelova družba, ki je ne omenjajo, je za izseljence veliko storila. Njen dolgoletni predsednik p. Kazimir Zakrajšek je krepko nastopal pri vladi za blagor izseljencev. Pošiljala je med nas duhovnike, ki so za izseljence tudi v socialnem in narodnem oziru neumorno delali in nesebično skrbeli. Organizirali so izletniške vlake v domovino, prirejali igre, proslavljali izseljensko nedeljo, posredovali so za nas ob času odpustitve od dela, nas zagovarjali pri oblasteh, bili velika opora pri katoliških izseljenskih društvih, urejali samo civilno sklenjene zakone, nas vedno bodrili, da naj ostanemo verni, dobri, pošteni in naj ostanemo zvesti svojemu narodu. Kratko rečeno: brez njih bi mi ne bili to, kar smo. Pred vojno smo imeli izseljenske ure — radio, časopisi in šola, vse je sodelovalo pri zanimanju za izseljence. Vse to je zapisano v naših srcih in to bi tudi morali poročati! — P. Ribič.”

Ribniška

V ribniški bolnišnici sta ležala Gorenjec in Ribničan. Oba je mučil revmatizem v levi nogi. Zdravnik jima je predpisal masiranje nog.

Ko je strežnik masiral Gorenjca, je ta neznanško vpil od bolečin in prosil strežnika, naj preneha z masiranjem. Ribničana pa masiranje ni nič bolelo, celo smejal se je. Gorenjcu se je to zdelo čudno, pa ga je vprašal: „Kaj da se smeješ pri masiranju? Kako to vendar napraviš?“

„Nič luozjega ko le-tu, lübi bratec! Al' jest dajem masirat' ta zdravo nuogo, pa me šegače. Kaj misliš, da buom dau ta bulano, da me buo bulajlu ku tjabel! Saj naj'sm naujmen!“

MED NAŠIMI ROJAKI

Da bodo novice objavljene v številki, ki izide konec meseca, jih pošljite vsaj do 2. v mesecu po-
verjeniku v vaši bližini ali naravnost na uredništvo v Celovec.

BELGIJA

LIEGE – LIMBURG

Poroke: V Winterslagu sta se poročila gdč. Komac Frida in g. Karel Pesant. V Cherattu pa je Štrukljeva Jožefa popeljala pred oltar g. Lamberta Sépulchre.

Obema mladima paroma iskreno čestitamo z željo, da bi dragi Bog bogato blagoslovil njihova nova ognjišča!

Za „Slovenski dom“ v Gorici so darovali naslednji rojaki:

Okolica Liège-a: družina dr. Križnič fr 135.—, Kenda fr 60.—, Po fr 50.— so darovali: Melihen, Kravanja-Vulč, Schultz-Vulč, Kotin je daroval fr 40.— in Zornik Anton fr 35.—.

Waterschei, Winterslag in Zwartberg: družini Leščak in Crnkovič sta darovali po fr 150.—.

Po fr 100.— so darovali: Hvalica, Janežič Al., Čopi Franc, Kumberger, Cesar Jože, Kravanja Amalija, Marelja in Hostnar.

Frankov 75.—: družina Novak-Dimec.

Po fr 50.— so darovali: Ackovič, Kavše, Pec Leopoldina, Stopinšek, Vene, Kravanja Albert.

Po fr 40.— so darovali: Ajdišek, Fajs.

Po fr 20.—: Gus Angelo, Kovačič Franc, Markovič.

Houthalen, Zolder, Beringen, Koersel: Fr 60.— je darovala gdč. Zelnik Sava.

Po fr 50.— so darovali: Zelnik Marija, Permč, Vidic.

Po fr 40.— so darovali: Korelc, Mojstrovic, Poglavc.

Fr. 25.—: Kaplar Jože.

Fr 20.—: Drnovšek Franc.

Vsem darovalcem najiskrenejša hvala! Vaša pozornost bo Slovincem na Goriškem lepa pobuda v njih teški borbi za narodni obstanek.

*

To poročilo je bilo pisano sredi priprav na prireditve, ki so se vršile v naslednjih tednih. V Eisdeni je bila drugo nedeljo v decembru gledališka predstava s petjem, tretjo pa je nosil Miklavž, katerega obisk je bil združen z božičnico in izseljenskim večerom.

Rojaki iz Waterschei-a, Winterslaga in

Zwartberga tudi stopajo na plan. Ustanovili so pevsko in kulturno društvo „Slavček“. Tudi tu se pripravljamo na skromno božičnico.

Naši bratje in sestre, ki so razkropljeni po Zonhoveni, Houthalenu, Zoldru, Heusdeni, Beringenu in Koerselu, so bili doslej najbolj zapuščeni. Tudi te hočemo povezati v posebno društvo, katerega naloga bo skrbeti za knjižnico in vsaj katerikrat na leto s prijateljskim sestankom ob slovenski pesmi pričarati košček domovine v tuji. Bratje in sestre složno na delo!

Ali res ne bo mogoče dobiti načina, da bi tudi mi iz okolice Liège-a postalo ENO v slovenskem društvu! Seveda zaradi naše razkropljenosti so težave ogromne!

Naši vrli igralci iz Eisdena in pevski zbor „Zvon“ so pod okriljem društva sv. Barbare pripravljeni nastopiti za nas v Seraingu. Boste prišli vsi? To zahteva naša solidarnost do onih, ki se za nas žrtvujejo in z obiskom v denarnem pogledu veliko tvegajo.

Slovinci! Malo nas je! Toda, če bomo složno nastopali, bodo vsi mislili, da nas je veliko.

Za božično voščilo sem že pozen. Zato pa vsem bratom in sestram tem iskreneje želim veliko sreče in božjega blagoslova za leto 1954.

Vaš duhovnik — Žakelj Vinko

CHARLEROI – MONS

Spet je zatonilo v večnost leto in že stojimo na pragu novega. Leto 1953 ni bilo v pogledu umiranja naših rojakov nič boljše kot prejšnja. Kar 15 jih je odšlo na drugi svet, od teh 4 ženske.

11. nov. je zatisnil svoje oči po dolgotrajnem bolehanju na rudarski bolezni Stanko Šorli, roj. 1914. na Grahovem ob Bači. V Ransart-u zapušča mlado vdovo in dva otroka. — Za njim je umrl v bolnici v Gilly Ivan Franjič, po materi Slovenec, po očetu Hrvat. Tudi njega je končala rudarska bolezen sredi najlepših let. — 1. dec. je pa v Chatelineau umrl v veliko žalost svoje dru-

žine Alojz Pisarič, roj. 1896: v Lešah pri Šmarju pri Jelšah. Zahrbna rakova bolezen na jetrih ga je v kratkem času pobrala. Pokopan je bil na dan sv. Barbare. — Naj počivajo v miru! Preostalih naše sožalje.

Družino gospe Marice Kotnikove v Marchienne-Docherie je zadela ponovna bridka žalost: nenadna izguba nekaj mesecev starega najmlajšega fantka. Naše sožalje!

Okoli Vseh svetih smo imeli službo božjo v Charleroi in Paturages.

Poročili so se: v Carnières gdč. Helena Munih z g. Linom Robinia; v Souvret gdč. Marija Šibau z g. Konstantinom Gallicano; v Chatelineau g. Ivan Trop z gdč. Marto Gilquin; v Gilly g. Stanko Podgornik in gdč. Ida Predan. — Mladim parom želimo mnogo zakonske sreče!

Vsem rojakom po Franciji, Holandiji in Angliji želimo Slovenci iz okolice mesta

Charleroi in mesta Monsa blagoslovljeno novo leto in jih prisrčno pozdravljamo.

FRANCIJA

1. Pas-de-Calais

Srečno novo leto! — Slovenski izseljenci v Pas de Calais želimo vsem rojakom, raztresenim po svetu, srečno, blagoslovljeno, zdravo novo leto 1954. K temu naj pripomore tudi „Naša luč“, ki nam kaže pravo pot do sreče in nam sveti, da hodimo po tej poti. Ljubezen do izseljencev je rodila ta list, zvestoba izseljencev naj ga ohranja in krepi tudi v novem letu.

Volitve so tu. — Začetkom leta se vršijo občni zbori naših društev, na katerih se obnavljajo društveni odbori. Zavedajte se, da je dober odbor steber, ki podpira vsaj tri vogale uspešnega društvenega delovanja. Lepi so nameni naših društev. Njihovo delo je podpirati revne, pomoči potrebne, pri vseh pa ohranjevati in dvigati s prireditvami pravo kulturno in narodno zavest. Naredimo načrt dela za celo leto in potem krepko na delo! Ljudstvo pričakuje to od nas in nam bo hvaležno.

Bog živi vsa naša društva v novem letu!

BRUAY

Lepo uspeli nastop pevcev iz Bruay v Parizu je še vsem v prijetnem spominu. Več listov je poročalo o tem pomembnem dogodku iz življenja slovenskih izseljencev, ki so ponesli dokaz njihovega kulturnega delovanja v širni svet.

Pogrešali smo le bolj natančno poročilo, kdo so bili ti pevci. Ne bodimo preveč ponižni in skromni ter povejmo na glas, da so to bili člani društva sv. Barbare v Bruay. Krščanska društva so napredna, ne v besedah, ne v samohvali, ampak v delu.

Resnice nam še ni treba skrivati pod mernik, zato že dosti skrbijo nasprotniki društev sv. Barbare.

Kot prejšnja leta je tudi letos priredilo društvo sv. Barbare lep Miklavžev večer. Globoko je društvo poseglo v svojo blagajno in obdarilo vse naše otroke brez razlike. Pri tem je pomagala tudi Bratovščina sv. rožnega venca.

Posebno ljubeč je bil nastop otrok, za

IZ BELGIJE. — Zgoraj: Rojak z Vipavskega tudi v Belgiji ne more pozabiti trte... — Spodaj: Pri avtu vidiš fante tri in „ledik“ so še vsi!

kar se je potrudil z ne malimi težkočami naš vneti režiser Fr. Simonič.

Hvala lepa društvu in vsem, ki so pomagali k tako lepo uspelemu večeru!

SALLAUMINES — MERICOURT

6. decembra je bila skupna proslava sv. Barbare s sv. mašo in s popoldansko prireditvijo v dvorani.

Tukajšnje društvo sv. Barbare je poskrbelo za nagrobni spomenik pokojnemu Vladu Martinčiču, ki se je smrtno ponesrečil pri vožnji z motornim kolesom.

VENDIN — LE VIEIL

Umrli so: Konže Matevž, star 52 let, na silikozi. Selan Jožef, star 60 let (silikoza). Kolenc Ivan, v starosti 54 let, na silikozi. — Vsi trije so prevideni odšli v večnost. Več ni jim mir!

Za petje pri službah božjih se slovenski župnik vsem pevcem in pevovodjem iskreno zahvaljuje za njihov trud v preteklem letu in jim želi srečno novo leto.

II. Pariz

Služba božja bo (80, rue Vaugirard, Métro Saint-Placide, ob peti uri popoldne) v nedelje: 3., 17. in 31. januarja in na februarске nedelje: 14. in 28.

Družina zdravnika dr. Franca Zajdela je dobila novega člana, mlado Katarino. — Njegov brat dr. Anton Zajdel se je naveličal samskega življenja in se je dne 15. dec. poročil v cerkvi Notre-Dames-des Champs. — Obema naše čestitke!

ROMIGNY (MARNE)

Vkljub pozni uri smo se v nedeljo 18. 10. v velikem številu zbrali pri slovenski službi božji v naši cerkvi. Jaklinovi so nam s pomočjo ostalih Slovencev iz Romignya s pravo prekmursko postrežljivostjo pripravili obilno kosilo. Pozdravljamo vse, tudi tiste, ki smo jih tokrat zaman pričakovali, ki bodo pa prihodnjič gotovo z nami.

LOIRET

V nedeljo 15. nov. smo imeli službo božjo v Bougyju. Čeprav je bilo že skoro pravo zimsko vreme, je bila udeležba zadovo-

ljiva. Ker so se nekateri bali, da bi v cerkvi tudi za dušo kaj profitirali, so se raje udeležili samo popoldanskega kosila pri Tratnjekovih, kjer smo v veseli družbi tudi mi Prekmurci soglasno ugotovili, da so naši soimenjaki Primorci Slovenci in da spada Trst k slovenskemu ozemlju.

Zdravstveno stanje Vogrinove žene gre že na boljše, Andrejček in Jean-Pierre pa sta vsak dan bolj živa. — Tudi Duganičevi ženi, ki je bila operirana, gre na boljše.

Vsem znancem in prijateljem želim vse lepo in dobro v novem letu z željo, da bi po Marijinem vzgledu poglobili svoje versko življenje.

Nace Čretnik

III. Ob nemški meji

NAŠA KRONIKA

Krsti: Družina Ignatovič iz Cité Chapelle v Freyming je z veseljem sprejela v svojo sredo deklico Marijano, roj. 24. 9. krščeno 11. okt. 1953. — V oktobru je mali Robert razveselil družino Brunnet-Končina Julko iz Beninga. — Obema družinama čestitamo. Enako tudi drugim, ki sicer krsta niso prijavile Kat. misiji. Naj mali Jezušček ohrani vse nedolžne otročiče zdrave in v veselje staršem!

Cerkveni zakon, prijavljen Kat. misiji, so sklenili: dne 3. 10. Jakopina Anton, sin naše zveste cerkvene pevke Ane in pridnega obiskovalca naše cerkve Antona, z domačinko Marianne Henrion v cerkvi v Merlebach. — Dne 10. 10. se je poročila v Merlebachu vsem bolnikom zaradi dobrotljivosti znana bolniška strežnica Plot Draga z Ratke Erikom; dne 24. 10. je bil zopet sklenjen slovenski zakon v cerkvi v Merlebachu, ko je Mav Silvo poročil Jesenšek Marijo. Človek se res razveseli, ko more opraviti lepe poročne obrede v slovenskem jeziku. Vsem navedenim ter vsem, ki so tudi drugod sklenili sv. zakon v cerkvi, želimo, naj jih božji Ženin blagoslovi in ohrani in ljubezni sklenjenega zakona.

Smrtna kosa se je 6 mesecev ogibala naših rojakov v merlebaški okolici, dne 22. novembra pa se je ustavila v Creutzwald, kjer je zadet od možganske kapi vzel slovo naš rojak Gorjup Jožef, 63 let star, doma v Kozjem na Štajerskem, protestantske vere, pokopan 24. 11. v Creutzwald. Hudo prizadeti ženi in sinu izražamo iskreno sožalje.

Starejši naši ljudje so zelo oslabei in jih

leži precéj po bolnicah in doma. Vse vljudo prosim, naj mi pravočasno sporočé, kje leže, da jih morem priti obiskat.

Pred praznikom vseh svetnikov sem po dolgem času zopet mogel obiskati razne naše večje kolonije. Iskreno se zahvalim vsem, da so se odzvali povabilu, prišli k sv. spovedi, sv. maši in k sv. obhajilu! Iskreno se zahvalim tudi vsem rojakom v Aumetzu, Tucquegnieux, Algrange, Knutange, enako po kolonijah okrog Merlebacha: Jeanne d'Arc, Creutzwald, Habsterdick, ki so mi kakor koli pomagali pri izvrševanju moje duhovske službe.

Želeč vam vse dobro, vas iskreno pozdravlja:

Stanko iz Merlebacha

Okrog Merlebacha

Vdova Komac Alojzija je praznovala 25-letnico svoje trgovine v Freymingu. Njen krojaški atelje za izdelavo moških oblek je dobro poznan in tudi njena trgovina s tekstilnim blagom. K jubileju čestitamo!

30 let dela v rudniku je praznoval Zidar Jožef. Čestitamo mu in želimo še mnogo srečnih dni.

Vodstvo petja pri pevskem društvu „Triglav“ je spet prevzel g. Emil Šinkovec iz Freyminga. Kot učitelj je bil začasno zastavljen. Sedaj upamo da bo „Triglav“ privedel do viška pevske umetnosti.

Pri delitvi nagrad vrtnarskega društva sta dobila nagrado za lepo urejene vrtove Benetek Tomaž in Muhič Edvard iz Belle-Roche in Klakočer Karel v Creutzwald. Nad vse krasen vrt v letni dobi ima tudi Drenovec Franc Pušnik v Jeanne d'Arc in Kamin Ivan v Freymingu. Vsem čestitamo!

Društveno življenje: Da se ohrani naša tradicija, poskrbi članom potrebnega razvedrila in da podpremo naše društvene blagajne, so vsa tri pevska društva priredila vinske trgatve: „Triglav“ 18. oktobra v dvorani Witkovski, „Slavček“ 27. septembra v dvorani Wilmouth, „Sava“ 18. okt. tudi v dvorani Wilmouth. Vse trgatve so bile dobro obiskane in polne veselega razpoloženja.

Dneva premirja sta se 11. nov. v Freymingu udeležila „Triglav“ z zastavo in „Slavček“. Zapela sta: „Lipa zelenela je“. „Sava“ se je proslave udeležila v Merlebachu. Položili so venec pred spomenik padlih vojakov.

Vsa tri društva so zvedela, da pride k njim veliki prijatelj otrok sv. Miklavž 6. 12. Društvo „Triglav“ se je zbralo v dvorani Pignol in ga pričakovalo v veliko veselje otrok do 14 let. Nagovoril ga je naš izseljenski duhovnik. Po sprevodu, ki ga je priredila freyminška občina, je sv. Miklavž smuknil v dvorano Witkovski ter obdaroval otroke članov društva „Slavček“. Potem je hitro šel še v Merlebach v dvorano Auer Kraeher, kjer so ga nestrpnost čakali člani društva „Sava“ z otroki. Povsod so sv. Miklavžu zapeli in se mu zahvalili ter ga povabili še za prihodnje leto. On pa je povsod rekel: „Da, če boste pridni in se boste držali božjih zapovedi.“

Izseljensko nedeljo smo praznovali 29. novembra s službo božjo, pri kateri je pel cerkveni pevski zbor dobro pripravljene pesmi. Izseljenski duhovnik nam je govoril o žrtvi tujine. Njegove besede so padle globoko v naša srca.

Popoldne so Slovenci v dvorani Witkovski proslavili narodni praznik. Proslavo je otvoril predsednik pevskega društva „Slavček“ Stanko Glagovšek. Njihov tamburaški zbor je zaigral francosko in našo himno. Govoril je novodošli konzul g. Hinko Lotrič (prejšnji, Stane Kolman, je bil poklican domov). Nato je govoril freyminški župan. Društvi „Sava“ in „Slavček“ sta nastopila dvakrat z lepimi narodnimi pesmimi. Harmonikarji so tudi zaigrali ob velikem odobravanju. Posebno pa sta razveselila navzoče tamburaški in mladinski odsek „Slavčka“.

JEANNE D'ARC

Na dan sv. Barbare smo se z obletno sv. mašo spomnili težko ponesrečenega in 5 let na posteljo priklenjenega rudarja Ivana Gučka. Društvo sv. Barbare se je sv. maše udeležilo z zastavo in zvečer priredilo v dvorani Lux društveno veselico — prvo po 14 letih. Zato se je dobro obnesla.

Franc Ribič, Hombourg-H.

IV. Pod Luksemburgom

AUMETZ

V drugi polovici tega leta smo imeli pri nas najprej vesele dogodke. Kar 3 slovenske fantje so se opogumili in peljali svoje izvoljenke pred oltar. Vončina Peter je prikorakal v cerkev z gospodično Pepin, gospodična Pfeifer je postala zakonska družica Goriškovega Martina, Tolmajnerjev Ivan pa je — čeprav samo s svojim imenom — poslovenil gospodično Cholot. Obilo sreče vse trem z željo, da mladi moške ne bi nikoli pozabili, da so jih rodile in pestovale dobre slovenske matere, ki se niso nikdar sramovale ne svoje vere ne svojega naroda.

Toda za veseljem pride žalost. Kruta smrt nam je nenadoma ugrabila našega priljubljenega gostilničarja Jožeta **Zgonca** iz vasi Javorje pri Turjaku. Zapušča ženo in pet odraslih otrok. Po kratki boleznini nas je 3. nov. zapustila tudi Goriškova mama, roj. Koren, doma iz Lokavca pri Zidanem mostu. Osirotelim družinam naše iskreno sožalje, pokojnikoma pa večno plačilo v nebesih! — A. P.

TUCQUEGNIEUX

Ker so v prejšnji številki izostale naše novice, sporočamo danes nekoliko več.

V zadnjih mesecih smo imeli kar tri poroke. Pridna Marija Žagarjeva se je poročila in odšla iz našega kraja v Valleroy. Želimo ji dosti sreče in božjega blagoslova v novem kraju in v novem domu.

Madame Rajska — tako se zdaj piše Pavla Završkova, nekdanja raznašalka „Naše luči“, se je poročila z mladim rudarjem, Poljakom Česlavom Rajskim. Ko voščimo njej in možu vso srečo v bodočnosti, ji hkrati kličemo prisrčni Bog plačaj za njeno dolgoletno pomoč pri prosvetnem delu. Bila je namreč vneta pevka in igralka na odru.

Praznik sv. Barbare je za nami. Izmed 700 delavcev je na Marini le kakih 30 Slovencev. Bil pa je lani kakor tudi letos izbran za „garçon d'honneur“ slovenski fant ki je ponosno korakal na čelu spreveda. Naj omenimo tukaj, da prihajajo iz vseh delov sveta, kjerkoli živijo slovenski izseljenci, pohvalna poročila o nadarjenosti in pridnosti naše mladine. Ime tovarne garantira za dobro blago. „Tovarna“, v kateri so bili vzgojeni dobri starši naših mladeničev in mladenk, se imenuje **KATOLIŠKA SLOVENIJA**. Slovenski fant! Slovensko dekle!

Bodita ponosna na svoj rod! Nikdar se ne sramujta priznati svoje narodnosti in govoriti slovenski. Ničesar ne pripisujta sebi! Vse, kar imata dobrega, izvira od Boga, od staršev in od naroda.

Pri Rožetovih so zadnje čase slavili poroko vrlega sina Jožeta z gdč. Rolando Gauthier in 62-letnico njegove matere. Bog daj veliko sreče, zdravja in zadovoljnosti vsej družini. Upamo, da bodo sinovi in hčere posnemali lep zgled, katerega jim daje dobra mama in da bodo tudi oni močan stebel slovenske katoliške misli na Marini. — J. J.

Bliža se božič. Mladi Slovenci in Slovenke skupno z Borisom, nečakom msgr. Grimsa, nekaj pripravljajo; bomo že še videli, kaj bo.

„Naša luč“ stopa v tretji letnik. Želimo ji obilo uspeha. Da tukaj ostanemo vsi njeni naročniki, je samo ob sebi umljivo, želimo pa, da bi pogostejše izhajala. Gg. urednikom in vsem bralcem želimo vesel božič in srečno novo leto. — P. A.

NEMČIJA

80-letnik. — Dne 27. novembra 1953. je bilo 80 let, odkar je zagledal svet povsod po Vestfaliji poznani rojak g. Jožef Kravanja. Rodil se je 27. nov. 1873 v Soči, Primorsko. L. 1894. je prišel v Nemčijo. Preromal je več krajev, dokler se ni za stalno naselil v Gladbecku. Pri avstro-ogrski armadi je bil 7 in pol let. Rudar je bil tukaj od 1894 do 1931. Kljub mali pokojnini, ki jo dobiva, ne obupa in je vedno veselega srca. Slavljencu želimo še mnogo let zdravja in božjega blagoslova.

NAŠI IZSELJENCI MED VOJNO IN PO VOJNI

Na krepko nastopanje č. g. Tensunderna se je l. 1921. ustanovila Zveza kat. slovenskih društev v vestfalsko-renski pokrajini. Od tedaj se je razvijalo zelo živahno delovanje v društvih.

Toda oglasili so se tudi nekateri liberalno usmerjeni ljudje in rogoviliili s svojimi govori. Iskali so zvezo z jugoslov. državnim zastopstvom in tudi našli podporo srbskega zastopnika. Denuncirali so naše poštene rojake, kjer so mogli. Ker to ni bilo zadosti, so napadali tudi naša katoliška društva, čeprav so pokazala državnim zastopnikom dovolj kulturnega delovanja. Ko je prišla denarna pomoč od ministrstva za naše kulturno delo v društvih, ga je dr-

žavni zastopnik dal večinoma istim liberalnim ljudem, ki so ga porabili za svoja grla. Za slovenskega duhovnika in slov. učitelja pa ni bilo denarja.

Prišel je nemški fašizem. Liberalci so sedaj imeli dobro priliko, da oblatijo naša društva. Č. g. Tensunderna so pri tajni policiji tako umazali, da mu je bilo prepovedano vsako cerkveno in društveno delovanje med Slovenci. Tako je naše društveno življenje počasi zaspalo.

Ob izbruhu druge svet. vojne je bilo tudi liberalcem prepovedano njihovo jugoslov. društveno delovanje. Nasilno so jugoslovanske državljane spremenili v nemške. Veliko naših rojakov je moralo k vojakom, na fronto.

Ko so nacisti izgubili vojno, so se pojavili komunisti iz Jugoslavije in našim rojakom mešali glave. Veliko se jih je ujelo in so se dali repatriirati. Obljubljali so jim pečene piške, a ko so prišli v domovino, so videli, kam so padli. Precéj se jih je vrnilo. Poprej so imeli lepa stanovanja, sedaj so iskali vsako luknjo, samo da so se nastanili, dokler niso našli kaj boljšega.

Vendar kljub vsem težavam, ki so jih doživeli, mnogi še niso ozdraveli. Hodijo okoli ljudi, ki so jih zapeljali že enkrat. Mislijo, da jim bodo le dali pečenke. Radi bi kulturno pobarvano društvo, ki pa bi bilo na znotraj politično usmerjeno. To se jasno vidi tudi iz tega, da ne morejo prenesti,

ko kat. slov. društvo sv. Barbare v Gladbecku še obstaja. Saj ni drugega več, kot da se od časa do časa naši rojaki zberejo pri večernicah v cerkvi in potem na družaben sestanek in gremo pod vodstvom č. g. Tensunderna na romanje. Zakaj potem to v „Tovarišu“ napada odposlanec Izseljenke matice? Naši rojaki imajo zadosti takih barvanih društev, kot jih prerokujejo. Zakaj napadati društvo sv. Barbare, če se pri njem pošteno deluje? Ne bi hotel osebno žaliti zastopnikov Izs. matice, vendar če jim je kaj za naše izseljence v Nemčiji, naj se brigajo zanje in zanje kaj storé.

V kraljevini Jugoslaviji je stal potni list 3.50 mark, a danes stane celih 25 mark brez drugih stroškov! Naj to izboljšajo in tako skrbé za rojake, ne pa razdirajo, kar kljub tolikim viharjem še stoji zvesto izročilom slovenskega naroda.

Vsem bralcem, uredništvu, prijateljem, znancem in vsem izseljencem po širnem svetu želi srečno in blagoslovljeno novo leto

Jožef Dobravc, Gladbeck

*

„Našo luč“ naročite lahko pri rojakih: Franc Borišek, Langestrasse 112., Castrop — Rauxel III. — Richard Šuštar, Zeppelinstrasse 3., Marl, Westfalen — Jožef Dobravc, Landstrasse 98., Gladbeck.

Z A S M E H

Moj mož je čisto drugačnega značaja nego sem jaz. Jaz pojem, on pa godrnja in kolne.

Veš kaj, nehaj peti, potem bo najbrže tudi on nehal kleti.

*

Tvoji novi čevlji pa sumljivo škripljejo. Ali jih morda nisi plačal?

Neumnost; potem bi moralo na meni vse škripati.

*

Osemnajstletna hčerka stoji pozno zvečer na dvorišču; pa jo pokliče mati, naj vendar pride noter, ko je zunaj tako hladno. „Oh, mati,“ je dejala hči, „kaj bi hodila, ko pa luna tako lepo sveti!“

Čez nekaj časa je mati precej osorno zav-

pila: „Zdaj je pa dovolj, reci tisti luni, naj vzame svoj bicikl in se odpelje domov.“

*

Na robu džungle odkrijejo ljudožrci pijanca. Zgrabijo ga in odvedejo v svojo vas.

Pijanec spozna, da ga bodo jedli in vmes polivali z vinom. Prosi jih, da, če ga že mislijo požreti, naj ga vsaj pripravijo z belim vinom...

*

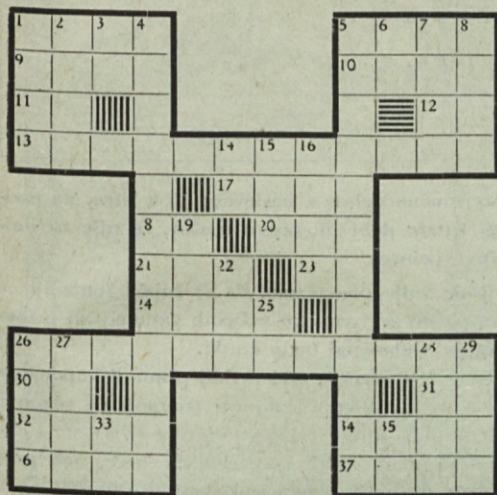
Neki mož z dežele je bil na obisku v New Yorku. Ko se je pozno ponoči sprehal po temni ulici, ga je ustavil bandit z revolverjem v roki.

„Izroči mi denar, če ne ti bom možgane razstrelil.“

„Kar daj“, lakonično odvrne mož z dežele. „V New Yorku lahko živiš brez možganov, a ne brez denarja.“

ZA BISTRE GLAVE

KRIŽANKA (T. J., Francija)

V kvadrate vstavi po eno črko naslednjih besed:

Vodoravno: 1 risarski opis, 5 moško ime v 3 sklonu, 9 si mečejo otroci pozimi, 10 razbijajo znanstveniki, 11 predlog, 12 dve enaki črki, 13 praznično zvonjenje, 17 oblika glagola „oviti“, 18 vstavi MF, 20 tri črke kuhinjske potrebščine, 21 tujka za „ples“, 23 dva enaka samoglasnika, 24 moško ime (čitaj narobe!), 26 lastnost človeka, ki se za kaj žrtvuje, 30 del telesa, 31 predlog, 32 neveden, 34 svetopisemska oseba, kateri je Jezus obudil hčer, 36 daje vino, 37 gora na Siciliji.

Navpično: 1. utrdba, 2 breg, klanec (v dialektu), 3 vstavi IP, 4 jesenski mesec v ženski pridevniški obliki, 5 kar sledi, 6 vstavi IT, 7 domača žival, 8 preudarne, pametne, 14 časovni veznik, 15 to (srbsko), 16 kmečko orodje, 19 hodi k dekletu v vas, 22 se začne jeseni, 25 kazalni zaimsek, 26 kmečka vstaja, 27 kjer igrajo igralci, 28 enoten, 29 neumna, 33 vstavi UT, 35 napiši AT.

NAGRADNA ŠTEVILČNICA

Namesto številke vstavi črke. Ista številka pomeni enako črko.

- 1, 2, 3, 4, 5 obrtnik
- 1, 2, 6, 4, 5 jestvina
- 1, 2, 7, 4, 5 ime misijonarja

- 1, 2, 6, 4, 8 obrtnik
- 1, 2, 8, 4, 6 cerkveno petje
- 7, 2, 1, 4, 6 nagrada pri tekmah
- 9, 2, 1, 4, 6 stara mera za pijačo
- 8, 2, 1, 4, 3 del srajce
- 6, 2, 1, 4, 3 zvit
- 6, 2, 7, 4, 8 rabi pek
- 8, 2, 7, 4, 8 nasilen tat

Rešitve pošljite na naslov: „Naša luč“, Viktringer Ring 26, Klagenfurt — Celovec, Austria, vsaj do 25. januarja. Rešitev bo objavljena v številki, ki izide koncem februarja. Imenovani bodo vsi, ki bodo vso številčnico prav rešili. Izmed teh bodo izžrebani trije.

1. nagrada: Krasna knjiga dr. Turnška „Od morja do Triglava“, kako se po raznih krajih ljudje ženijo in drugi običaji, v njej 60 lepih fotografij.

2. nagrada: 70 lepih pesmi Milke Hartmanove v priročni knjižici.

3. nagrada: Slikanica s 64 večbarvnimi slikami, ki kažejo življenje fantiča Dominika Savio, za velike in male.

Vsem želimo veliko sreče pri reševanju in žrebanju. Pošljite rešitve pravočasno!

REŠITEV ŠTEVILČNICE

„Slovenski kraji“

v zadnji štev. prejšnjega letnika se glasi: Borovlje na Koroškem, Prevalje, Vuzenica na štajerskem, Bogojina v Prekmurju, Črnomelj v Beli krajini, Mokronog na Dolenjskem, Jesenice na Gor., Postojna na Notranjskem, Bazovica na Tržaškem, Podmelec na Goriškem, Sovodnje v Benečiji.

GLAS IZ NEMČIJE

„List, kateri naj bi družil vse naše brate in sestre, nam je bil že davno potreben. Pozdravljam ga kar najtopleje ter mu želim, da bi prodril v novem letu tudi v vse one slovenske družine, katerim je še dosedaj nepoznan. Prilagam pesem za „Našo luč“, da bi kakor velik kres zažarela med slovenskimi izseljenci ter jim vžgala vročo ljubezen do naše slovenske grude in govorice.“

B. Pistivšek.

NAŠA LUČ

Bratom in sestram slovenske krvi širom Zpadne — Evrope v razvedrilo, veselje in podučilo. —

List izhaja konec vsakega meseca. — Dopise, oglase, darove in naročnino pošiljajte listovim poverjenikom v vaši deželi ali pa naravnost na naslov: UREDNIŠTVO IN UPRAVA: „Naša luč“, Viktringer Ring 26, Celovec-Klagenfurt, Austria.

Če naročiš list naravnost v Celovcu, stane letno: 28 šilingov, 48 bfrs, 400 ffrs, 4 hol. guld., 4.50 DM, 700 lit, 12 angl. šil, 1 dolar in pol. — Za ceno oglasov pišite na upravo.

IZ POŠTNEGA NABIRALNIKA

A. V., Cruesnes, Franc.: Če imate še kakšno tako „masno“, jo kar pošljite.

P. A., Franc.: Zaradi obilice gradiva smo pesem prihranili za božično številko prihodnjega leta.

ZENITOVANJSKI KOTIČEK

„Rad bi se poročil, poročila, če bi zvedela za kakšnega rojaka, rojakinjo, ki si želi isto...“, nam pišejo.

Zato odpiramo v „Luči“ „Ženitovanjski kotiček“.

V TRETJE LETO

Nekateri že dve leti želijo, da bi „Naša luč“ izhajala vsaj enkrat na mesec.

Ker se je zadnje mesece ta prošnja kar naprej ponavljala od različnih krajev, je odločitev padla.

Najtežje se je za to odločilo upravništvo „Naše luči“, ki mora ob izidu vsake številke plačati za papir in tisk več tisoč šilingov. Žal med našimi rojaki ni takih, ki bi lahko vsak mesec žrtvovali par tisoč za dobre namene in bi s tem podprli izdajo izseljenskega mesečnika. Tako smo skupaj sami taki, ki nimajo mnogo. Vsi, ki pišejo, pišejo zastoj. Tudi poverjeniki delajo brez vsakega plačila. Seveda, papir in tiskarniške stroške je treba plačati, prav tako tudi de-

Sprejemamo oglase z naslovom ali s šifro, na podlagi katere dobi interesent naslov, če piše uredništvu v Celovcu.

Rade volje pomagamo, da se rojaki seznani, s tem pa ne prevzemamo nobenih garancij ali priporočanja. Oglasi naj bodo kratki.

Kdor želi odgovor, naj priloži pismu 2 kupona za odgovor, ki ju kupi na pošti (coupon de réponse international).

Če bi komu mogli pomagati do sreče, smo pripravljeni, da bo listu pomagal z darom.

POIZVEDOVALNI KOTIČEK

Medvešek Anton, stanujoč Rue de Verdun št. 24, p. Cité Jeanne d'Arc (Moselle), Francija, bi rad zvedel za družino Fele — Lušina, ki so pred 25 leti stanovali v Hambornu, Knappenstrasse 55. — Kdor kaj ve, naj bo tako prijazen, da mu sporoči.

Odgovorni urednik: Dr. Janko Hornböck. - Založba Družbe sv. Mohorja v Celovcu. - Tiska tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu. - Printed in Austria.

lavce pri strojih, da lahko preživijo svoje družine.

Da smo se odločili za mesečno izhajanje lista, je to zgolj zato, ker naši izseljenci list potrebujejo. Poljaki imajo toliko listov, pa bi mi ne imeli poštenega lista, ki smo tudi kulturni in veren narod?

Prosimo vas torej, da list priporočite še drugim rojakom, ker se z večjim številom izvodov stroški zmanjšajo. Sporočite novice iz vaših krajev, zlasti osebne novice rojakov. Darujte za list!

Tako želimo sedaj še zdravja in božjega blagoslova vam in vašim družinam v tem Marijinem letu 1954!

Uredništvo in uprava